

אלוהים יודעת

מאת: הדס קדרון

hadaskidron@gmail.com

050-3332978

(ינואר 2020)

תקציר העלילה

תמר היא עו"ד צעירה העומדת לקבל שותפות באחד ממשרדי עורכי הדין הגדולים במדינה. במסיבת השותפות היא מחליטה, בעידוד אלוהים, לעזוב הכל ולחפש עבודה עם משמעות שתאפשר לה להביא ילד לעולם בתחושה שהוא עולם טוב יותר וראוי. בדרך למשמעות וללידה המיוחלת היא רבה עם בעלה, מתחילה לעבוד במשרד ממשלתי, מתאהבת בקולגה ומסתבכת באחת התרמיות החמורות ביותר בתולדות מדינת ישראל.

הדמויות במחזה (דמויות מרכזיות מודגשות)

אלוהים

שולי – בת 40, נציגת עמותת "ידי זהב לאזרח הותיק"

הרשל – הבובה של שולי

לוקס – בן 35, פקיד במרכז המידע הממשלתי למיצוי זכויות ניצולי שואה

שירן – בת 27, פקידה במרכז המידע הממשלתי למיצוי זכויות ניצולי שואה

ירמיהו – בן 53 בעלים של משרד עו"ד המצליח ירמיהו ושות'

אנשים במסיבת הקוקטייל במשרד ירמיהו ושות'

תמר – בת 32, עו"ד שעומדת להתמנות כשותפה במשרד ירמיהו ושות'

עודד – בן 35, עו"ד, בעלה של תמר

חיים – בן 29, שחקן

דמויות המצולמות בסרט שמוקרן במהלך ההצגה

נורית – קריינית חברת החדשות

שלומית – כתבת

עובר אורח

אישה ברחוב

עוד איש

אשתו של עודד איש

רופא

מפכ"ל המשטרה

תמונה ראשונה – מונולוג פתיחה אלוהים

אלוהים : איכשהו תמיד כשאתם מנסים ליצור דימוי שלי בראש שלכם, אני נראית בדיוק כמו שדמיינתם אותי בגיל 4: סבא. זקן לבן. יושב על ענן. מביט עליכם ברחמים כששטן הקופצני בא להזיק לכם. תסתכלו על עצמכם, כל כך הרבה שנים עברו מאז, התפתחתם, עשיתם צבא, תואר, הקמתם משפחות, ראיתם עולם, אבל אני, אני נשארתי דימוי של ילד בן 4.

אז אני לא. אני לא סבא ואני לא יושבת על ענן ושטן מטריד אותי הרבה פחות ממה שאתם חושבים. אני לא כועסת. היכולת שלכם להבין את הישות האלוהית שאני, באמת מוגבלת. אני רק אומרת, תתקדמו קצת.

מה שכן מטריד אותי ואפילו מכעיס אותי, זה הדברים הנוראיים שאתם גורמים לעצמכם ואח"כ מאשימים אותי. אחת ולתמיד אני רוצה שנשים את הדברים על השולחן:

אני לא בעד מלחמות. אני לא בעד אפליה. אני ממש לא קטנונית, ולא אכפת לי אם תדליקו את האור בשבת.

ואני שונאת, שונאת, שונאת שחיתות. ותראו מה נהיה מכם! השחיתות בכל מקום. אני מסתכלת לפה, הופ שחיתות. מביטה לשם, הופ שחיתות. עוצמת רגע עיניים ופוקחת שוב, שחיתות שחיתות שחיתות. תתביישו לכם!

תמונה שש עשרה – עודד ואלוהים

עודד : (יושב מבואס, יוצאת ממנו זעקת כאב) אלוהים!

אלוהים : מה?

עודד : (נבהל) פאק אתה... את... פה?

אלוהים : אני בכל מקום.

עודד : אף פעם לא ראיתי אותך עד עכשיו.

אלוהים : לא הייתה הזדמנות, גם לא הרגשתי שאתה צריך אותי ושונאת להופיע סתם בחיים של אנשים שלא מעריכים את התועלת שאני מביאה.

עודד : ואני?

אלוהים : קראת לי, ואתה נראה דרעק, זאת האמת. ואני דווקא לא מכירה אותך ככה. אתה גבר חזק, אדם שמח, חיובי, מלא און.

עודד : וואלה, תודה. אני לא מרגיש ככה עכשיו.

אלוהים : דבר איתי.

עודד : מה, את לא יודעת לבד מה קורה?

אלוהים : יודעת, יודעת, יותר מדי יודעת. אבל נראה לי שלך זה יעשה טוב לפרוק מהלב. זאת פעולה משחררת. אני יודעת כי אני יצרתי אתכם ככה.

עודד : מנגנון מוזר. בכל אופן את צודקת. טוב, ברור שאת צודקת. את אלוהים. ואת בכלל אלוהים אישה שזה הופך אותך לצודקת פעמיים, אני חושב.

אלוהים : אתה מתפזר לי עודד. בוא ספר לי כאילו שאני סתם פסיכולוג שלוקח ממך 450 ₪ לטיפול, מה קורה איתך. אני אנסה למצוא את המילים המתאימות לרומם את רוחך ולך לא תהיה אפשרות אלא להשתכנע כי אני אלוהים.

עודד : את מצחיקה אלוהים. אני אלך איתך והאמת היא שבאמת כבר בא לי קצת לדבר על זה. זאת תמר, את יודעת. היא... היא משתנה לי. אני לא מכיר אותה יותר. מאז שהכרנו אנחנו כמו בנאדם אחד עם שני ראשים, אנחנו מתואמים, אנחנו חדורי מטרה, אנחנו מגיעים יחד הכי גבוה והכי רחוק שאפשר. תמיד תומכים אחד בשני ומרימים אחד את השני. אנחנו היינו מודל להערצה, כל הזוגות היו מסתכלים עלינו בקנאה, ואם לומר לך את האמת, גם אני מדי פעם הייתי צובט את עצמי כדי לוודא שאני לא חולם. ולא חלמתי. זאת הייתה המציאות. הרבה יותר טובה מכל מה שיכולתי ליחל לעצמי.

אבל עכשיו... עכשיו אני לא מבין אותה. כאילו נכנס בה איזה דיבוק והיא אחרת. היא כבר לא רואה אותי ואני ממש מנסה אבל לא מצליח לראות אותה. לא מצליח להבין מה היא מוצאת במשרד הממשלתי המשותף הזה. מה היה חסר לה בירמיהו ושות', ועזבי את זה, מה חסר לה איתי? היא לא רוצה לעשות איתי ילדים, את שומעת? אני חושב שהיא התאהבה במישהו אחר. בלוקס המזדיין הזה.

אלוהים : עם מי הוא מזדיין לפי דעתך?

עודד : טוב, עכשיו את כבר לא מצחיקה.

אלוהים : תקליל קצת, הכל טוב. באמת עודד. תאמין לי. אני יודעת.

עודד : אני באמת לא מצליח להגיע אליה, כל מה שאני עושה מעצבן אותה וכל פעם שהיא מדברת על לוקס העיניים שלה נוצצות. אני לא יודע מה לעשות אלוהים, אני לא רוצה לאבד אותה, היא האהבה של החיים שלי. אבל אולי זה כבר קרה. אולי כבר איבדתי אותה.

אלוהים : עודד, נגב את הדמעות ולך הביתה. תסתכל על עצמך. אתה שבר כלי. זה בסדר לבכות, אבל אתה חייב להתרומם. לך, תתאפס על עצמך, תאכל משהו, תתלבש יפה, שים בושם. תיזכר בגבר הנחשק שאתה ותן לו ביטוי. אה, וחכה קצת. תן לה זמן. רק עוד טיפ טיפה זמן. דברים יסתדרו.

עודד : למה את מתכוונת? מה יקרה? מה ישתנה? מה אני צריך לעשות כדי שהיא תחזור אלי כמו תמר של פעם.

אלוהים : תירגע עודד. פשוט תירגע. ולך הביתה. אבל תזכור, היא אף פעם לא תחזור להיות כמו פעם.

לא לפי התבנית

מאת: הדס קדרון

hadaskidron@gmail.com

050-3332978

(2011)

תקציר העלילה

שרית היא קונדיטורית המתמודדת עם החלטה שקיבלה לפני חמש שנים, אז עזבה את בחיר ליבה יואב בעקבות תאונה שהפכה אותו לצולע. היא מקבלת הצעת עבודה משמעותית מבחינה מקצועית, להכין קינוחים לחתונה גדולה בעיר, ההצעה מעלה בה זכרונות ומחשבות הנוגעים לאותה החלטה שקיבלה וגורמת לה להתמודד איתה באופן מחודש.

הדמויות במחזה

אהובה ואברהם שטרייכברג- נציגי החברה
שחר- מי ששרית הייתה יכולה להיות
דובשנית- אשתו העתידיה של יואב
שוקי- ספק השוקולד
הזבניות בחנות בני הזוג המושלמים
יואב - האקס המיתולוגי
שרית - קונדיטורית

תמונה חמישית – שוקי, שרית ואהובה

שוקי: (שר במנגינה של אני אהב שוקולד של הכבש 16) אני אוהב שוקולד ועוד שוקולד, אני אוהב גם שוקולד, והכי אוהב שוקולד (חיוך ענק, מתקרב אליה, היא מסתכלת עליו בהנאה, פריז מרחק שני מטרים אחד מהשניה, אהובה מגיעה מאחור ותופסת את שרית ברגע האחרון, מכניסה אותה mood בובתי, פעולות טכניות. בכל פעם שאהובה אוזנת את שרית – שרית קרה לשוקי ועונה לו באופן רובוטי לפי מה שאהובה מכתובה לה, כשאהובה משחררת – שרית מתרככת).

שרית: (קרה) איפה לחתום לך?

שוקי: מה שלומך?

שרית: טוב.

שוקי: גם שלומי מצוין, טוב שאת שואלת.

אהובה: אין לי זמן לפטפוטים.

שרית: אין לי זמן לפטפוטים.

שוקי: אף פעם אין לך זמן לפטפוטים.

אהובה: דיבורים רק מסיתים מהמטרה.

שרית: דיבורים רק מסיתים אותי מהמטרה.

שוקי: המטרה. הדבר הזה שהורס לכולנו את האפשרות להנות מהחיים המזופתים האלה (מנסה ללקק מן הקצפת ומקבל מכה).

שרית: אני נהנית מהמטרה שלי.

שוקי: ואין עוד כל מיני מטרות קטנות שהיית רוצה להגיע אליהן?

שרית: איזה מטרות?

שוקי: מטרות שלא קשורות לצורך האובססיבי שלך לעצב עוגות ללא הרף (מוציא פרח מתוך הארגז, אהובה נבהלת, עוזבת את שרית, לוקחת את הפרח ויוצאת לזרוק אותו).

שרית: (עדינה אליו) זו לא אובססיביות. זו יצירה אומנותית. בוא, אתן לך משהו כדי שתבין. אני בטוחה שאחרי שתטעם לא יהיה לך שום דבר רע להגיד על צורת החיים שלי (מוציאה מהשולחן).

שוקי: מה את מכינה הפעם? (טועם)

שרית: קינוחים לחתונה גדולה פה בעיר.

שוקי: ואת?

שרית: מה?

שוקי: את טועמת מזה? (מתקרב אליה, יש ביניהם רגע)

שרית: (אהובה נכנסת ותופסת אותה ברגע האחרון) לא, אני לא יכולה.

שוקי: בודאי שאת יכולה.

שרית: ספק שוקולד ילמד אותי מה אני יכולה ולא יכולה?

שוקי: (מתרחק) אני חושב שאלך להביא קצת מתיקות למישהו שמוכן לקבל אותה. שלום.

שרית: לך (אהובה יוצאת, שוקי חוזר לקחת את ה"פולדר" ומגיש לה לחתום, היא חותמת).

שוקי: תזהרי שלא תגמרי כמו שוקולד מריר.

שרית: לפחות זה עושה טוב לאנשים אחרים (שוקי יוצא).

מה אתה מבין בכלל?

(מתחילה לשיר, נכנסת לטראנס, שיר המכונה, חותכת צימוקים)

עוגיות! עוגיות מושלמות!

עוגיות מושלמות

מלוחות או מתוקות.

ניחוחות מדיפות

יפות וטעימות.

עוגיות! עוגיות!

(אברהם ואהובה מגלגלים שולחנות פנימה, נעמדים משני צידיה, אהובה חורצת עוגיות)

אברהם ואהובה: עוגיות!

עוגיות מושלמות

תלויות במדידה

עוגיות מושלמות

עשויות בקפידה!

עוגיות! עוגיות!

אברהם: לא, לא, לא, לא, לא, לא

שרית: לא לאלתר, לקרוא היטב את המתכון

והכל לשקול, למדוד, שיהיה במינון הנכון

לא לקצר תהליכים- חשוב ביותר

על חומרים איכותיים אסור לוותר

עוגות מושלמות

תלויות במדידה

עוגות מושלמות

עשויות בקפידה

קיפולי הבצק מקופלים היטב
יבשים ורטובים אסור לערבב
טמפרטורה נוחה שלא תזיק לבצק
עוגיות עם מילוי חובה להדק

עוגות מושלמות
תלויות במדידה
עוגות מושלמות
עשויות בקפידה

בטמפרור שוקולד לא להתעכב
מקצפים לביצים ביסודיות לנגב
בתפיחת פחזניות לא להתערב
למרגרינה אסור אפילו להתקרר

עוגות מושלמות,
מלוחות או מתוקות
ניחוחות מדיפות
יפות וטעימות.

עוגות מושלמות
תלויות במדידה
עוגיות מושלמות
עשויות בקפידה.

שי בעיר הקולות

מאת: הדס קדרון

hadaskidron@gmail.com

050-3332978

(2018)

תקציר העלילה

הצגת ילדים. שי הוא ילד קצת מפונק ומרוכז בעצמו. בעקבות מתנת יום הולדת מיוחדת אותה הוא מקבל מסבו האהוב הוא מגיע לעיר הקולות בה כולם חירשים, והופך לרגע להיות החריג בחברה.

המסע המופלא עם הדמויות הנהדרות אותן הוא פוגש, גורם לו להסתכל לגמרי אחרת על העולם ולהתאהב. הצגה מוסיקלית ותנועתית המשלבת גם שפת סימנים.

הדמויות במחזה

שי – בן 7, ילד שומע חכם וקצת מפונק
חוחי – אמא שלי שי
גיא – אבא של שי
סבא מוש – בן 78, כבד שמיעה, סבא של שי
ריבי – בת 81, חברה של סבא מוש
נטלי – בת 7, חירשת, גרה בעיר הקולות
מיכל – בת 7, חירשת, גרה בעיר הקולות, חברה של נטלי ומיטל
מיטל – בת 7, חירשת, גרה בעיר הקולות, חברה של נטלי ומיכל
רוני – סבא מוש כשהוא מחופש בעיר הקולות

תמונה שביעית - שי ונטלי

שי : אוי אני אבוד. האדם היחיד שהיה יכול לעזור לי נעלם. מה עושים עכשיו, אה? פתאום אני מבין איך שגיא מרגיש כשאני לא עוזר לו בשיעורי בית... אני מבטיח שאם אני מוצא מישהו שיעזור לי עכשיו, אני עוזר לשגיא בשיעורי בית איך שאני מגיע הביתה! (פאוזה, מסתכל לצדדים שום דבר לא קורה) אני גם אעזור לריבי פעם הבאה עם הקניות! (פאוזה, לא קורה כלום) אני אנקה את החדר שלי כדי שאמא שלי לא תצטער (מסתכל, לא קורה כלום), טוב, אני אנקה את כל הבית! תמיד! (נטלי נכנסת עם טישו ומתיישבת על הארז, שי קולט אותה) זיתומרת לא תמיד, פעם ב...שנה כזה נראה לי... (בוהה בנטלי ומתלבט מה לעשות, המוזיקה מתחילה)

קטע פנטומימה שי עוצר, מסתכל על נטלי וחוזר אחורה, מתלבט מה לעשות. מוציא מהתיק את המכוננית והשלט ומסיע אותה לכיוון נטלי. היא רואה, מחייכת לרגע ומסתובבת. הוא חושב מה עוד הוא יכול לעשות ונותן לה פרח. היא מושכת בכתפיה קצת בביישנות. הוא עושה לה פרצופים והיא צוחקת. ואז היא מוציאה "סבתא סורגת" והם משחקים ומחייכים. אחרי המשחק שי מראה לה את הספר

שי : אולי את יודעת איפה מופע הדולפינים? (מצביע על הספר, מנסה להראות לה תמונה, היא לא מספיקה להגיב ומיכל נכנסת בריצה).

מיכל : (בשפת הסימנים) איפה היית?

נטלי : (בשפת הסימנים) נעלבתי כי ברחתן לי.

מיכל : (בשפת הסימנים) לא שמנו לב, כי הוא עצבן אותנו. את יודעת שאנחנו אוהבות אותך!

(נטלי קמה והולכת, היא לרגע מסתובבת לשי ומנופפת לו לשלום, שי מנופף בחזרה).

שי : יואו! איזה חמודה. חבל שהיא הלכה. (פונה לילדים) מה אתם אומרים? ללכת הביתה או לחפש את מופע הדולפינים? כן? אתם בטוחים? טוב. בוא נראה, אולי פה זה כתוב (פותח את הספר, שוב

ומנסה להבין איפה זה ומה, נטלי ומיכל נכנסות עם שלט עם חץ "למופע הדולפינים" הוא קורא: (מופע הדולפינים. היי! למופע הדולפינים! באמת? תודה! (הוא מתחיל לרוץ ואז חוזר אחורה וצועק): אולי תבואו איתי? (נזכר שהן לא שומעות ומסמן להן עם הידיים לבוא איתו).

תמונה שמינית – ריבי וסבא מוש, שאלה של השקפה

(שניהם עם משקפות גדולות, מעבירים ביניהם תפוח ונוגסים בו בין משפט למשפט)

ריבי : נורא נחמד, אבל איפה העונש פה? איפה היד הקשה?

סבא מוש : ריבי, למה יד קשה? תראי איזה יופי, שי מתחיל להכיר אנשים חדשים, להכיר אנשים שדומים לו אבל גם שונים ממנו.

ריבי : טוב מוש. יש לך דרך חינוכית מאוד מעניינת. בוא נראה אלו תוצאות תקבל עם הפשרנות והרוך הזה. תראה, תראה אותו, מתרוצץ לו ביחד עם הילדות האלה.

סבא מוש : או נפלא! איפה?

ריבי : הנה, הנה תסתכל, הם רצים עכשיו לכיוון המבנה הזה שם, מה כתוב שם?

סבא מוש : איפה, אני לא רואה.

ריבי : אולי כדאי שתהפוך את המשקפת.

סבא מוש : או, אופס. אז איפה?

ריבי : הנה, שם!

סבא מוש : איזה יופי!

ריבי : מה יופי?

סבא מוש : שי נפתח לעולמות חדשים, משהו בו משתנה עכשיו. תסתכלי ריבי!

ריבי : אני לא רואה אף אחד משתנה, איפה? (מסתכלת) אתה יודע מה, תגיד לי דבר אחד, לא הבנתי.

סבא מוש : מה ריבי?

ריבי : הילדות שמה שרקדו בעיר הקולות – הן חירשות הרי, אז איך הן יכלו לרקוד לצלילי המוזיקה?

סבא מוש : הן הרגישו אותה.

ריבי : מה זאת אומרת מוש, הרגישו אותה? הרגישו את המוזיקה? מה זה אומר?

סבא מוש : הן לא שמעו את המוזיקה, הן הרגישו את הקצב.

ריבי : על מה אתה מדבר מוש? קצב שומעים.

סבא מוש : את צודקת שקצב שומעים, אבל קצב גם אפשר להרגיש.

ריבי : אויש מוש, אתה ממש ממציא. מה זה להרגיש קצב?

סבא מוש : כשהמוזיקה מאוד מאוד חזקה, אפשר ממש להרגיש את הקצב של המוזיקה ולא רק לשמוע אותה. את זוכרת את החתונה של אנטון?

ריבי : בטח שאני זוכרת, אני יכולה לשכוח? המוזיקה הייתה כל כך חזקה שחשבתי שהבניין הולך להתמוטט. כבר מהחנייה הרגשתי איך כל הבניין זו. וכשהתקרבת לי לרמקולים בכלל הרגשתי שעוד שניה אני מתפקעת. הרגשתי אותה באמת בכל הגוף, מעין רעד כזה שהתעצם בכל פעם שנשמעו בסיס. אוי, זו הייתה חתונה נהדרת.

סבא מוש : הייתי בטוח שסבלת וביקשת להחליש את המוזיקה כמו שאת עושה בד"כ?

ריבי : אני? מה פתאום? רקדתי כל הערב!

סבא מוש : אבל אפילו לא עלית על רחבת הריקודים!

ריבי : כן, אבל הרגשתי שהמוזיקה מקפיצה אותי גם כשאני לא ממש קופצת.

סבא מוש : אז ככה בדיוק אפשר להרגיש קצב גם אם לא ממש שומעים אותו.

ריבי : טוב, שים לי קצת קצב להרגיש (נשמעים שוב הביטים).

סבא מוש : תסגרי את האוזניים, ריבי.

ריבי : (מעבירה לסבא מוש את המשקפת, סוגרת את האוזניים עם האצבעות) מממ... או, זה נחמד (נכנסת לקצב).

סבא מוש : (מסתכל לתוך המשקפות, מסתכל במשקפת אחת ואז במשקפת שניה) ריבי! ריבי! הם תכף מגיעים למופע הדולפינים, בואי, אני חייב ללכת! (שם על עצמו פריט לבוש של רוני ויוצא).

ריבי : (פתאום שמה לב שמוש הלך) היי, רגע, חכה לי מוש (יוצאת).